

Bahrajnské království je malá a přívětivá ostrovní země nacházející se v Perském zálivu mezi Saudskou Arábií a Katarrem. Rodina Hajiových zde od roku 1950 provozuje vyhlášenou restauraci stejného názvu, která hostí místní šejky i světové celebrity, ale také běžné návštěvníky a vedle turistů i nespočet holubářů, kteří zde mají vždy brány otevřené dokořán. Často zde s nimi sedává majitel podniku Zuhair Haji, celosvětově uznávaný chovatel a především nejpopulárnější mezinárodní posuzovatel holubů. Jedná se o přední osobnost holubářství nejen v Arábii, ale bez nadsázky na celém světě. Již od svých studentských časů v 80. letech 20. století využíval Zuhair každé příležitosti k návštěvě chovů v Severní Americe, Evropě i jinde. Budoval kamarádské vztahy se stovkami holubářských velikanů, ale též špičkové chovy bucharských bubláků, parukářů a indických pávíků, a k nim držel vždy i jiná plemena na skvělé úrovni. Z chovatele a šlechtitele se časem stal posuzovatel, který jako první člověk arabského světa získal status celosvětově uznávaného odborníka a bylo mu umožněno posuzovat nejvýznamnější akce s legendami holubářského světa, pravidelně jako vedoucí posuzovatel, a to nejen v celém Orientu, ale také v Evropě a Americe, kde získalo jeho posuzovatelské mistrovství vrcholu v podobě titulu Major Master Breeder organizace National Pigeon Association (NPA). Časem se z něho stala osobnost, díky jejíž invenci vznikaly v řadě zemí speciální kluby a národní asociace chovatelů, které umožňují společenské a soutěžní vyžití holubářů v kulturách, kde je sice obrovská koncentrace holubů, ale absentovaly zde chovatelské struktury. Při všem tom mistrovství a umu zůstává Zuhair Haji stále tím milým holubářským fandou, který při prohlížení holubů a hovorech o nich neztratil nic ze své mladistvé jiskry, která vzplála již před 51 lety pořízením prvních okrasných holubů.

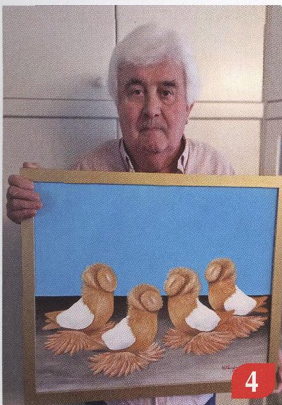
Ikona světového holubářství – ZUHAIR HAJI

Šťěstí nalezené v chovu holubů

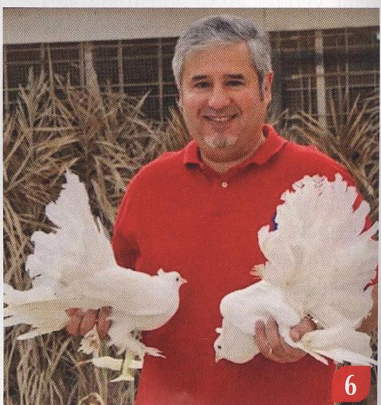
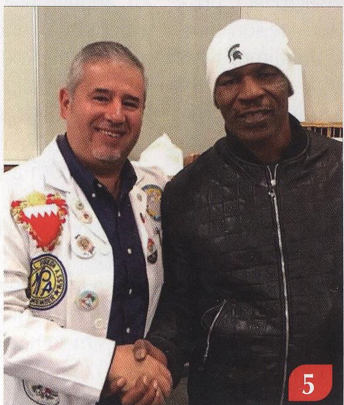
„Říkám o sobě, že jsem nejšťastnější člověk na světě.“ Narodil jsem se velkému chovateli holubů a spolu s bratrem Ahmedem

jsme chovatelství odmala propadli. Náš tatínek, který zesnul před sedmi měsíci ve věku 84 let a stále na něho s hlubokou vděčností vzpomínáme, byl nejen opravdu skvělým tá-

tou, ale také měl na své farmě rejdiče s akrobatickými vlohami a schopnostmi dlouhého letu. Když mi bylo devět let, psal se tehdy rok 1975, a viděl na mně, s jakou radostí a zá-

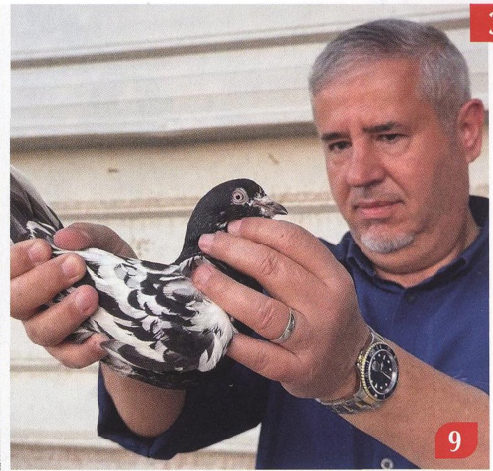

- 1 S kvalitními parukáři začal Zuhair již velmi mladý
- 2 S tátou a bratrem Ahmedem se radují z vítězství svého basketbalového týmu
- 3 S bratrem Ahmedem vítají ve své restauraci excelentního fotbalistu Ronalda
- 4 Legenda chovu bucharských bubláků Dušan Stojimirov obdržel nedávno od Zuhaira takovýto dárek
- 5 Setkání s velkým propagátorem chovu holubů, boxerem Míkem Tysonem
- 6 Vzpomínková fotografie na ušlechtilou krásu indických pávíků bílých

- 7 Sokolnictví má v Arábii pevné místo
8 Ušlechtilé tvary kohouta bojovnice shamo zlatě pšeničného, který v některých oblastech světa může mít i jiný než estetický význam
9 Při kontrole výrazu íránského vysokoletce

- 10 S bratrem Ahmedem pózuji s parukáři
11 Parukáři jsou další celoživotní láskou
12 Bucharský bublák v lemovaném zbarvení přeneseném z orientálních racků
13 Zuhair byl prvním chovatelem v Orientu, který měl mandlové bucharské bubláky

palem se dívám na holuby, dal mi velmi cennou radu, abych si pořídil vlastní chov okrasných holubů a rozvíjel ho. K tomuto svému přání mi věnoval současně mé první dva páry bucharských bubláků, jimž se od té doby věnuji celý život. Táta mi byl celoživotním rádcem, ale chovatelství se velmi brzy stalo mojí vlastní vášní, kdy jsem se rozhodl nehlédět na čas a chtěl jsem vybudovat úspěšný chov. Po bucharských bubláčích mne obdobně silně oslovili indiští pávici, které jsem začal chovat v roce 1977. I se založením jejich chovu pomohl táta, který je importoval z Indie.

U obou plemen jsem se záhy rozhodl věnovat nejen šlechtění typu, ale i nových barev a modifikací barev, což se dařilo a daří dosud. Hlavně jsem ovšem docílil zdokonalení těchto plemen v typu. Ještě v 70. letech jsem pořídil parukáře od nejlepších chovatelů Evropy, ale již v průběhu 80. let jsem si

ověřil, že typ těchto holubů není progresivní a navštívil nejlepší chovatele Severní Ameriky, odkud jsem importoval parukáře moderního typu, na které Evropa přešla mnohem později. V zámorí jsem se osobně poznal s tamními „Master Breeders“, kteří mne mnohému naučili a hlavně jsme se stali celoživotními přáteli.

▲ Jak jsi vybudoval svůj chov?

Na začátku jsem hledal dobré ptáky kdekoli na světě, ale brzy jsem zjistil, že každý chovatel si to nejlepší nechává pro sebe. Ze svých cílů jsem musel

trochu slevit a zaměřil jsem se na linie, které mi měly zlepšit určité znaky a byl v nich ověřený dědičný potenciál. Jezdil jsem všude, v Německu hlavně za kvalitním zbarvením a ustáleností znaků, do Severní Ameriky více za genetikou a extrémnějšími znaky.

Poznal jsem, že dobří chovatelé dovedou z písku v dlani získat zlato, ale je mnohem více těch, kterým zlato z ruky vyklouzne mezi prsty a ztratí se. Táta holubům opravdu rozuměl. Stačilo mu podívat se jim do očí, sledovat jejich pohyby, hned měl holuby přečtené a tomuto umění mě učil. Já jsem

Poznal jsem i rodiny těchto chovatelů, kteří dnes už často nejsou mezi námi, ale štafetu předali svým potomkům a holubářství funguje dál, stejně jako mé přátelství s těmito rodinami. Neexistuje mnoho překážek, které by pro přátele nešlo překonat a tak jsem docela nedávno letěl posuzovat výstavu do USA a cesta tam mi zabrala 72 hodin. I tuto cestu jsem absolvoval šťastný, že tímto mohu přispět k budování dobrých vztahů v chovatelství.